

ODV

OPENBARE BIJEENKOMST, Antwerpen 16 ^{JUNI} 1981

ZICHZELF ZIJN

Aan het begin van elke bijeenkomst, dus ook deze, zeggen de sprekers van onze groep zeer duidelijk tegen u : we zijn niet alwetend, we zijn niet onfeilbaar. Denkt u zelf na en vormt uzelf een oordeel. Dat is erg belangrijk omdat elke mens alleen kan reageren volgens zijn eigen inborst, maar vooral ook in overeenstemming met datgene dat hij buiten de tijd, in wezen is.

Tenzij u bezwaren hebt zou ik dit tevens graag als onderwerp willen aansnijden.

Er is tussen de werelden die wij kennen : de wereld van de stof, de wereld van de geest en de onbekende werkelijkheid een soort grens, een grens van energie, licht zeggen we dan vaak, die in wezen eigenlijk niet veel meer of minder is dan de kracht waaruit alles, ook in onze wereld, leeft en bestaat. Wij kunnen de aard daarvan moeilijk bepalen. Er zijn heel veel mogelijkheden om er een naam aan te geven en je kunt natuurlijk gemakkelijk allerhande formules bedenken. Bijvoorbeeld: het is een rustend veld van zuivere energie dat bij een verstoring ter ener zijde, aan de andere zijde ineens een verandering te zien geeft zodat het perfect evenwicht wordt hersteld. Maar wat ben je daar verder mee? Wanneer je met die dingen bezig bent moet je proberen het heel simpel en begrijpelijk te houden en aan de andere kant de waarheid niet tekort te doen. Dat dit veld bestaat, dat deze krachtgrens aanwezig is, is door ons geconstateerd. Ook wanneer het voor u misschien nog altijd een raadsel blijft en een onzekerheid, voor ons is dit in ieder geval een feit.

We hebben verder opgemerkt dat er tussen deze laag van kracht en onze werelden, ook de uwe dus, allerhande uitwisselingen plaatsvinden. In het begin hebben we gedacht dat vanuit die kracht één en ander probeert om de mensen te bewegen, maar het blijkt dat de zaken toch enigszins anders liggen. Wanneer we zien dat er mensen bijeen zijn voor zomaar een magisch of een mystiek gebeuren, dan zien we van die mensen een signaal uitgaan. Die mensen verstoren in feite ook ergens dan, wanneer ze juist werken en reageren op de invloed van die krachtsfeer. De kracht die tot hen terugkeert is gewoon het gevolg van die kleine evenwichtsverstoring die ze zelf veroorzaakt hebben. Nu, dan wordt het opeens duidelijk waarom in bepaalde omstandigheden grote hoeveelheden levenskracht kunnen afdalen. Dan wordt het duidelijk waarom zowel de eenvoudigste vormen van magie als de grootste kerkelijke plechtigheden in staat zijn om een bijzondere spanning op te wekken maar ook om de mensen en dat is toch wel erg belangrijk, een gevoel te geven van nieuwe levenskracht en nieuwe mogelijkheden.

Wanneer u dit zo stelt, dan zit er nog wel een haakje aan vast, want al geloven wij, net als u neem ik aan, dat er ergens een God is en dat die God

alles bepaalt en waarschijnlijk ook alles is, zo kunnen we toch niet zeggen dat dit een werking is van God, zonder meer. Het is voor ons, wezens met een eigen bewustzijn, een werking die van ons, ons bewustzijn en ons gedrag uitgaat. Dit betekent dat we voor een groot deel aansprakelijk zijn voor alle krachten die we op onszelf afroepen. Het impliceert dat een genade die we krijgen niet in de eerste plaats een goddelijke gave zonder meer is, maar dat het een antwoord is van het onbegrijpelijke waar die kracht ligt, op datgene wat we zijn: een directe relatie en een relatie waarin we zelf, of we het weten of niet, een bepalende rol spelen.

Dan ga je je onwillekeurig afvragen hoe dat zal zijn met die werelden die minder licht kennen, die men ook duistere werelden noemt of die u ook waarschijnlijk in andere termen hebt leren kennen als de hel met verschillende afdelingen en het vagevuur. Voor zulke dingen moet je niet bij mij zijn, kun je naar Dante Allighieri toegaan. Dat is de mens geweest die in staat was al zijn tegenstanders, politiek of anderszins, naar de hel te sturen, zij het literair. Wanneer wij proberen die duistere werelden te doorgronden dan blijkt ook dat daarin die duistere kracht werkzaam kan zijn, maar het wonderlijke is dat die kracht slechts antwoordt wanneer het geheel van ons wezen erbij betrokken is. Dus, wanneer je met een deel van je gedachten je afvraagt of de stoofpot wel laag genoeg staat en met het andere God vraagt om zijn genade over u uit te storten, dan is het zeer waarschijnlijk dat u en ook de stoofpot niets afkrijgt van het begeerde.

Wanneer we echter geheel ons wezen openstellen dan betekent dat dat we onszelf accepteren en dat is nogal moeilijk. Jezelf aanvaarden is voor veel mensen een probleem omdat ze een beeld hebben van hetgeen een mens moet zijn en de wijze waarop een mens moet leven en moet denken en daarbij een groot gedeelte van hun werkelijke persoonlijkheid proberen te verdringen.

Het werkelijke ik is natuurlijk samengesteld, dat is duidelijk, maar is vooral toch wel een soort samenvoeging van allerhande krachten, belevingen, levens ook. Wanneer u op aarde geboren wordt dan zit u heus niet alleen met dit soort leven voor de boeg, nee, dan wordt u in dit leven mee gedichteerd. Het kan zelfs alle soorten verschijnselen meebrengen, tot zelfs soms angstverschijnselen en zelfs psychische afwijkingen die uit vorige levens stammen, levens in de stof, wel te verstaan. Het is duidelijk dat het ik, zo samengesteld als het is, wel een geheel vormt maar door onszelven niet als een geheel beleefd kan worden.

Dat wat je denkt te zijn is maar een klein gedeelte van wat, zelfs wanneer je in de stof leeft, wezenlijk bent. Dat wat wij werkelijk zijn in zijn geheel, alomvattend dus, kan niet bestaan in de werelden die wij kennen want in elke wereld brengen we restanten mee van een vorige wereld, maar er zijn ook dingen die we vergeten en die geen rol meer spelen maar die toch deel zijn geweest van ons bestaan en ons leven.

Dan is de enige conclusie die m.i. een antwoord kan geven hierop: Wij bestaan zeer waarschijnlijk maar nu als een volledigheid met al wat we hebben beleefd of zullen beleven, met alle ervaringen die we ooit op zullen doen, ergens aan de andere kant van die grens in iets dat we eeuwigheid of tijdloosheid of anders mogen noemen. En dan komt weer de wonderlijke vraag: Wanneer wij, door ons wezen open te stellen, onszelf te zijn zoals we zijn, die kracht kunnen wekken, spreken we dan alleen tot die kracht of spreken we tot onszelf?

Ik heb het gevoel dat een concreet antwoord hierop niet mogelijk zal zijn, zeker niet voor ons die leven in werelden die afgezonderd zijn van andere werelden, maar de theorie en de waarschijnlijkheid helpen ons om dan toch een antwoord te vinden. Al datgene wat ik werkelijk ben bepaalt de voor mij mogelijke harmonieën, d.w.z. al datgene waarin mijn wezen weerklank kan vinden, ook in de kracht die de eeuwigheid scheidt als het ware van de tijd.

Dan is elke keer dat ik bid en mijn gebed verhoord wordt er niet alleen maar sprake van een goddelijke inwerking. Er is sprake van een juiste instelling mijnerzijds, een juist contact met de werkelijkheid die ik buiten de tijd ben en daardoor de openbaring van de kracht die als een onaantastbare en onkenbare wetmatigheid dat bestaan schijnt te beheersen. En dan vraag je je ook af of het zin heeft allerhande ritens te vervullen. Heeft het zin om ter kerke te gaan, bijvoorbeeld? Heeft het zin om aan magie te doen? Heeft het zin te mediteren? En dan blijkt dat het antwoord een beetje dubieus is.

Wanneer deze dingen voor mij een beeld vormen waardoor ik toegang krijg tot deze werkelijkheid, zijn ze voor mij goed. Op het ogenblik echter dat ik mij aansluit bij iets wat mij niets zegt, wat mij niet beroert, dat mij niets doet, dan verknoei ik mijn tijd. Wanneer ik magie bedrijf en ik teken mijn pentagrammen, ik zet alle symbolen neer, de verschillende geurende olielampen, verbrand de juiste kruiden, dan schep ik een conditie. Maar is die conditie nu werkelijk in de kosmos of is ze in de eerste plaats in mij? Wanneer niet altijd dezelfde formule voor dezelfde mens gelijk werkt, dan zou er toch sprake moeten zijn van persoonlijke factoren die een invloed moeten hebben en dat weten we, dat komt in de magie, in het occultisme, in het paranormale steeds weer voor.

Dan zullen ook de tekens die we gebruiken, de middelen die we gebruiken, niets betekenen. Ze zijn er wel, maar ze zijn hulpmiddelen voor onszelf, ze zijn als het ware complete neergeschreven denkbeelden en wetensinhouden, waardoor we ons gebonden kunnen voelen met al datgene wat er gaande is, maar op zichzelf zijn ze waardeloos.

Het is een gevaarlijke stelling, ik weet het, en dan zeg je op een bepaald ogenblik dat niemand je iets geven kan, wanneer je zelf niet openstaat om het te aanvaarden. Ja, meer nog, dat, wanneer je openstaat om een kracht te aanvaarden en erom vraagt, je zelf de kracht veroorzaakt die je bereikt en waar blijf je dan met al die bijgelovigheden en al die gebruiken die er zijn?

Maar goed, wat voor mij werkt, werkt voor mij. Het is niet in zichzelf belangrijk, het is belangrijk omdat het voor mij het open zijn voor de kracht mogelijk maakt en zo het uitzenden van mijn inhoud en mijn gedachten naar die kracht. En dan kijken we ook heel anders tegen gebed aan. Natuurlijk zijn gebeden soms erkenningen van God en dat zijn de beste, maar de meeste gebeden zijn toch eigenlijk wel een beetje betuttelend. We zitten God nederig en in vragende vorm precies te vertellen wat hij nu eens voor ons moet gaan doen en dat is helemaal niet zo slecht op zichzelf wanneer we niet zeggen: Lieve God, wilt U absoluut zorgen dat de geburen doodvallen en dat ik nog lange tijd in rust en vrede kan leven- ofschoon ook dergelijke gebeden wel zijn voorgekomen, vergis u niet.

Wat wij bidden, dat is gewoon het openen van ons wezen. Wanneer wij spreken, wanneer wij al die wensen opsommen, dan hebben we het niet tegen God, maar geven vorm aan datgene wat we zelf op dat ogenblik willen zijn in relatie tot het onbekende. En wanneer we dat intens en met ons hele wezen doen, dan kan het niet anders of er komt een antwoord. Maar dat antwoord kan nooit in overeenstemming zijn met de beelden die we uitdrukten. Het kan allen in overeenstemming zijn met datgene wat we werkelijk zijn. En daar heb je ook alweer het gegooi in de glazen. Wanneer je dus is wezen een bepaalde last kwijt wilt en je denkt, dat mag ik een ander niet aandoen, dan vraag ik dus God: Genees die mens en maak dat hij weer gelukkig is. Dan kan het wel eens zijn dat de onderliggende gedachte veel belangrijker was dan datgene wat u zo mooi hebt gezegd. De werkelijkheid in jezelf die je aanspreekt kan namelijk niet antwoorden op de beelden die u voor uzelf tijdelijk vormt zonder dat ze wezenlijk deel zijn van uw gevoel en van uw leven. Nou ja, en dan staan we weer voor moeilijkeheden.

Dan komt zo de vraag op: Ja lieve mensen, maar we hebben toch...-en dan komt het hele verhaal- de Bijbel, de Evangeliën, wij hebben de preek, de catechismus en die zeggen ons toch hoe het moet zijn. Ja, dat is best. Maar luister: Als u naar Boom wilt en er staat een aanduiding richting Hasselt, dan moet u niet naar Hasselt rijden, dan moet u de juiste weg kiezen. Maar de juiste weg die wordt bepaald door u en uw richting en niet door hetgeen een ander als aanwijzing neerzet.

Het is alles veel belangrijker dan u denkt, ook op dit terrein. Het is gemakkelijk te zeggen: anderen zullen het voor ons doen, anderen zullen ons zeggen hoe we het moeten doen, anderen zijn de deskundigen, degenen die weten. Dat kan juist zijn voor de deelwetenschappen die nu eenmaal in het menselijk leven een belangrijke rol spelen, maar dat kan nooit waar zijn ten opzichte van de eeuwigheidswaarden, ten opzichte van die dingen die onbewijsbaar blijven, die in ons leven en die vanuit en door ons, mede de bevestiging kunnen vinden. Een dubieus punt.

Wanneer u gelooft, ja, dan gelooft u. Wanneer uw geloof u helpt dan is het goed dat u gelooft. Maar dan gaat het niet om uw geloof. Dan gaat het erom wat u in dat geloof van uw eigen wezen kunt onderbrengen en daarin uitdrukken. Het is a.h.w. de versiering. Misschien hebt u wel eens een Parijse modeshow gezien? Zo'n Parijse modeshow, daar ziet u superslanke mannequins, die gekunsteld schrijdend allerhande fraaie en opvallende gewaden tentoon spreiden. Die staan hen schitterend, fantastisch. Maar dan moet u zien hoe die dame met maat 56, of nou ja, 52 is ook al goed, er uit ziet als ze dat gewaad bestelt op haar maat. Wat slanke elegance was op de mannequin, is ingeregen worstmodel met pailletten op de draagster.

Wanneer wij kijken naar een ideaal, wanneer wij kijken naar de mooie filosofieën, naar alle mooie verkondigingen, dan kijken we naar de mannequin. We kijken niet, absoluut niet naar de werkelijkheid die wij zijn. Maar kunnen wij ons dan hullen in het gewaad van die filosofie, van die ideologie, van dat geloof, wanneer het ons niet past?

Er zullen heel veel mensen zijn die zeggen: Ja, ze hebben ons geleerd dat Jezus op aarde is gekomen om de mensen te verlossen, God heeft de mensheid lief en kijk nu eens wat er in die wereld gebeurt. Uit zakelijke belangen worden lucht en bodem en water vergiftigd. Uit prestige-overwegingen worden mensen neergeslagen, gemarteld, afgeslacht. Alleen maar om eigen idee koning te zien kraaien is men bereid een hele wereldoorlog te riskeren, allemaal in de Naam van God de Vader die ons lief heeft en van Jezus Christus zijn eniggeboren Zoon die voor onze zonden gestorven is. Is dat niet ridicuul? Dat komt omdat die wereld zich iets heeft aangemeten wat haar niet past. U kunt spreken over naastenliefde, maar als die naastenliefde niets anders is dan verklede eigenliefde, dan wordt ze een karikatuur. Je kunt spreken over christelijk samengaan met je medemensen, maar als het in feite is wel even uitrekenen hoe ik juist iets meer kan hebben en zijn dan die ander, iets meer kan profiteren van die ander, is het dan nog niet veel erger dan de douarière van 62 maat 53 in het gewaad dat zo schoon stond op een mannequin van 23 met slanke en ranke maat?

Deze wereld kleedt zich in allerhand idealen die zij eenvoudig niet aan kan. Het is aardig te spreken over het ideaal van Marx of over het denken van Mao, te spreken over filosofen, over Marcuse en al die anderen. Die beelden die zijn mooi, maar kijk wat ervan terecht komt. Marxisme, de gelijkheid van de mens, die geleid heeft tot gelijkheid van ellende voor al degenen die geen macht hebben weten te krijgen. Kijk naar de verbondenheid, de vernieuwingen van de mens van Mao die uiteindelijk moest voeren tot een voortdurende vernietiging van ieder die ook maar even probeerde te denken of te doen en die nu moest leiden tot een soort reformatie waarbij uiteindelijk het meer egoïstisch streven van de mens toch weer ruimte kreeg.

Het is allemaal zo gemakkelijk. Maar idealen zijn vermommingen en als we ons vasthouden aan idealen die niet passen bij hetgeen we zijn en hetgeen we leven dan kunnen we niet openstaan voor de kracht. Dan kunnen we wel uitroepen dat we dit doen in de Naam van God de Almachtige, of in de naam van Marx of van de Vrijheid of van de Democratie, maar als we niet eens weten wat die dingen zijn, wanneer we in wezen alleen maar proberen onszelf te etaleren, dan kunnen we geen kracht krijgen. Het enige dat we dan kunnen krijgen in een voortdurend grotere onmacht, een frustratie die we proberen af te reageren op al de mensen die in de buurt zijn. En denk niet dat het een spel is wat ik hier zeg. Het is niet alleen een woordenspel, het is werkelijkheid. We moeten eerst onszelf leren kennen. Ja, ik weet het wel, het heeft boven tempels gestaan, het wordt ons nog voortdurend herhaald: Mens, ken jezelf. En dit is geen waarheid omdat het hoort bij een loge of een systeem. De waarheid is dat alleen de mens die zichzelf aanvaardt zoals deze is met al zijn fouten en met al zijn goede kanten en uit het geheel van dit wezen, van die persoonlijkheid naar boven grijpt, het antwoord krijgt van de kracht die hij nodig heeft, het antwoord krijgt van de mogelijkheden die wezenlijk waar maken wat hij nodig heeft. O ja, het is een beetje pijnlijk. Kijk, het is misschien een beetje wreed om het te zeggen: Iemand kwam langs een kerk in Vlaanderen en die las daar iets en dat hebben we opgevangen. Daar stond: De poort naar de hemel gaat door de kerk. Nou ja, mooie gedachte. De poort van de hemel! Dan kijk je, wat is daarbinnen, want dat wil je weten. Collecte. Wat moet je dan denken? God gemonopoliseerd? God zoals sommige sekten hem maken: als een winstgevende multinational? De hemel als een belofte waarmee je het onrecht dat de mensen hier moeten verduren een beetje goedpraat? Ik geloof niet dat dat juist is. Ken jezelf, weet wie je bent. Probeer te begrijpen waarom je reageert zoals je doet, waarom je soms tegen je gevoel handelt, wat je eigen beelden zijn van wat je in die wereld wilt zijn en wat je in feite kunt zijn. Pas wanneer je dat kunt doen, wanneer je de moed hebt om dat te doen dan vind je wel antwoord in die eeuwige kracht.

• Dan is het ook duidelijk dat we allemaal, net zoals wij het doen, voortdurend onszelven en niet anderen moeten voorhouden: We zijn niet alwetend, we zijn niet onfeilbaar, ons gelijk is vaak een emotie, niet een feit. We zijn te beperkt, we zijn niet bereid om de samenhangen te aanvaarden die noodzakelijk zijn al erkennen wij ze wel. Wij zijn niet bereid om afstand te doen van het gevoel dat we iets bijzonders zijn, een eilandje temidden van een hele wereld die er toch een beetje minder opaan komt.

Als wij de eeuwigheid willen vinden, dan hebben we niet te maken met de droombeelden die we nu voor onszelf fabriceren, dan gaat het er niet om of u lijkt op- ik weet niet wie de moderne sterren zijn,- een Cary Grant of een Marilyn Monroe of zoiets. Dan gaat het erom waar je innerlijke werkelijkheid op lijkt. Elk deel van de werkelijkheid die je zelf bent buiten de tijd wordt uitgebeeld in hetgeen in u leeft. De eeuwigheid is rechtvaardiger denk ik dan wij ooit zullen zijn. De eeuwigheid laat ons niet oordelen, ze veroordeelt ons niet. Ze laat ons de gevolgen ervaren van hetgeen we zijn. De kracht die de basis is van alle dingen stelt ons geen nauwkeurige wetten, ook al denken we dat soms en doen we alsof. Ze zegt ons alleen: Waar ik je antwoord is het goed, waar ik je niet antwoord, faal je.

Wanneer u dit alles begrepen hebt dan zal het u misschien duidelijk zijn waarom deze tijd zoveel moeilijkheden baart. De mensen vereren systemen die ze niet ten uitvoer kunnen brengen. De mensen roepen tot goden die ze tegelijkertijd maken tot hun verontschuldiging of hun gedrag dat tegen de wetten van die goden ingaat. De mensen zijn voortdurend bezig met de noodzaak van anderen: Weest met ons verbonden, werkt met ons samen, laat ons niet in de steek. Maar als het er opaan komt zijn ze zelf niet in staat één te zijn met die andere.

Het is gemakkelijk genoeg om te zeggen: de regeringen falen, de economie faalt. Ik zeg u: de mensen falen. Dan zijn er ook kreten altijd weer: Ja, dan moeten we ze discipline bijbrengen, meer politie of zet het leger maar in. Er zijn zelfs staten waar leger en politie meer slachtoffers maken dan het verkeer en dat wil wat zeggen. Maar is dat de discipline die we nodig hebben? Discipline is er nodig, natuurlijk. We hebben een begrip nodig van plicht, van verantwoordelijkheid en daar moeten we ons aan houden, want dat is deel van onszelf. Dan is discipline zelfdiscipline, niet onderwerping zonder meer. Dan is het aanvaarden van samenhangen en verantwoordelijkheden niet een kwestie die wij doen ten koste van anderen of voor anderen. Dan is het in de eerste en enige plaats iets dat we doen ten aanzien van onszelf, ten aanzien van wat we zijn en betekenen voor anderen.

Als de mensen dat zouden doen, dan zouden ze beseffen wat ze van anderen vaak eisen, soms ten onrechte. Ze zouden beseffen wat ze weigeren aan anderen terwijl het het recht van die anderen zou zijn. Misschien dat dan de wereld beter zou worden. U leeft in een tijd van grote verwarring, neem me niet kwalijk dat ik het u zeg, misschien had u het al gemerkt. U leeft in een tijd waarin niemand meer weet hoe het verder moet. U leeft in een tijd waarin de politici hopeloze kreten slaken om hun onmacht te bemantelen, waarin de economen voortdurend het falen van hun denken en hun systemen moeten toegeven en ze daarom door andere trachten te vervangen.

U leeft in een tijd waarin zelfs de kerken in vele gevallen falen, omdat ze zelf niet eens meer weten wat de basis is van hun leer, ook al doen ze of ze alles weten. In een tijd waarin de grenzen de mensen verdelen; geloof, politieke overtuiging, economische stand de mensen verdeelt. Een tijd waarin de mensen tegen elkaar worden opgezet, waarin in ieder geval door iedereen steeds weer eisen worden gesteld aan de hele wereld, aan God, aan die andere mensen, zonder zich af te vragen wat het betekent, wat de zin ervan is, wat hen het recht geeft om zo te zijn en dat kan niet doorgaan.

De mensen zullen moeten veranderen, maar die verandering vraagt van een mens veel meer dan hij op kan brengen. We kunnen die veranderingen wel prediken, dat is gemakkelijk genoeg, maar waar maken in jezelf, aan jezelf, door jezelf, dat is niet zo gemakkelijk. Kijk, dan komt de noodzaak om terug te vallen op jezelf, de waarheid omtrent jezelf, jezelf eens te zien zoals je bent en laat het maar niet over aan anderen, dan weet je voor jezelf wat je bent. En dan, zoals je bent, met al die kwaliteiten, jezelf aanvaarden en eindelijk eens te zoeken naar de kracht die je nodig hebt. Want de kracht die je nodig hebt om anders te worden, om anders te zijn, die is er. 't Is niet een kwestie van het sprookje: het sprookje van de goede geest of de lieve heilige die komt helpen, of de weldoende djinn die komt uit de fles kronkelen en u drie wensen geeft. Het is gewoon een kwestie van wat je zelf waar kunt maken, de kracht die je zelf op kunt doen en dat is niet alleen een spelletje.

Dat betekent in jezelf soms een gloed ervaren die bijna een verterend vuur lijkt dat je pijn doet, die dingen schijnt uit te branden alsof je een wond zou zijn die met vuur ontsmet wordt en soms is je energie zo groot dat je niet weet waar je ermee naartoe moet, want je wilt toch altijd nog doen volgens de normen van de uiterlijkheden van datgene wat je buiten je hebt opgebouwd, de denkbeelden die volgens jou de juiste zijn in de wereld. Je wordt misschien gevuld met een wijsheid waardoor je alle dingen doorziet en je bent bang om het te zeggen, want mensen die teveel waarheid zeggen komen niet alleen achter het ijzeren gordijn in gekkenhuizen terecht. Zo is het toch. Toch heb je die kracht, die waarheid, die wijsheid, die energie nodig. Nodig niet om de wereld te veroveren. Om eerst eens die banden te breken tussen de schijn die je ophoudt en de werkelijkheid die je bent. Je hebt die kracht nodig om meer jezelf te worden, niet alleen maar een karikatuur gemaakt uit een paar vage stellingen van anderen en een paar onvermijdelijke gedachten omtrent jezelf.

Eerst wanneer de mensen leren zichzelf te worden, wanneer ze leren de kracht te kennen die in hen woont, wanneer ze leren beseffen hoe elke mens door zijn wezen zelf alleen al, beperkt wordt in zijn keuze van wat hij doet in de wereld, dat elke mens, alleen al door zijn wezen, verplicht is tot een samenwerking met anderen, dat elke mens meer kan dan hij denkt dat mogelijk is, dan kunnen de problemen de wereld uit.

We zijn aanwezig geweest bij de laatste Wesak. Er zijn enorm veel verschillende kleuren te zien geweest en opvallend was dat twee zeer belangrijke kleurpartijen zich manifesteerden niet meer als straal, maar als een soort spiraal. Het lijkt vaak of je doodloopt, zo schijnen die spiralen te zeggen, maar je moet verder gaan. Het is dan wel niet rechtlijnig, maar je komt verder, je komt vooruit. Fel wit was het licht, zo h. et wilde zeggen: het wordt tijd dat de waarheid beseft wordt. De waarheid zal ook in deze periode meer dan menig een lief is geopenbaard worden. Er waren randen van gouden licht alsof het geweld van de openbaring verzacht wordt: de veerkracht, de levenskracht, de energie die de mensen zo hard nodig hebben. Zeker, het zag er warrig uit. Soms leek de achtergrond een waaiend gordijn van rood waarin vlekken van zwart wonderlijke figuren vormden. De hartstochten schijnen de wereld ook dit jaar te gaan beheersen. Maar dat is achtergrond, dat is het onvermijdelijke dat in de verandering is gelegen. Maar op de voorgrond staat de vorming. Op de voorgrond staat een wanhopig werken en zoeken, zowel met de mystiek als met de wetenschap. Het wanhopig a.h.w. waar maken van jezelf en daardoor van een hogere waarheid die ook in het groen zo sterk tot uitdrukking kwam. Een verwarrend feest.

Zoals u misschien weet is Wesak-feest niet te omschrijven tenzij je het weergeeft als een soort hemels vuurwerk van kosmische krachten. Al die dingen die ik heb gezegd zijn natuurlijk een beetje symbolisch, maar ze zijn ook waar. En het was overweldigend, overstelpend, soms dreigend. Maar toch, en dat is het wonderlijke, hoopgevend. Het is alsof heel de kosmos de mensheid smeekt om toch haarzelf te hervinden. Het is of alle krachten van licht die er zijn de mens op aarde zeggen: keer nu eindelijk eens terug tot je innerlijk leven, tot je werkelijkheid en hou je niet alleen maar bezig met technische foefjes, truukjes en met je ideeën omtrent winst en rendabiliteit. Probeer eindelijk eens te leven voor het hart dat in je klopt, de gevoelens die in je bestaan in plaats van alleen maar te denken aan je bankrekening.

Het is die invloed die mij ongetwijfeld ertoe heeft gebracht dit onderwerp deze avond aan te snijden. Misschien denkt u dat het niet zo erg prettig en positief klinkt, dat ligt aan u, want ik heb u positieve dingen gezegd. Ik heb hier gezegd en ik herhaal het nogmaals voordat ik eindig: Wanneer u uw wezen werkelijk en open richt tot de hoogste kracht die u beseffen of kennen kan op de wijze die u gewoon bent, dan zal er een antwoord zijn, want uzelf veroorzaakt door hetgeen u bent en uitstraalt het antwoord uit de eeuwige kracht d.w.z. dat je altijd verder kunt, ook al lijkt het onmogelijk, wanneer je maar voor een ogenblik van je dromen afstand doet.

Ik heb je gezegd dat de wereld in verwarring is, ongetwijfeld, maar ik heb u ook gezegd dat er een weg is daaruit. Dat het niet alleen maar een kwestie is van: wat kunnen we materieel doen, dat het een kwestie is van wat kunnen we innerlijk worden en veranderen en die verandering is gaande en die verandering wordt bevorderd wanneer we de gegevens van Wesak, voor zover ik ze nu ken, mogen geloven.

Het betekent dat er heel veel positieve dingen gebeuren. Natuurlijk, het hele proces dat men evolutie noemt is gekenmerkt door wat men sprongmutatie mag noemen. De omstandigheden zelf veroorzaken verandering en die resulteert in ander bestaan, ander wezen, andere eigenschappen voor degenen die zich het best erbij hebben aangepast.

Ik geloof dat dit, zeker op geestelijk gebied, op aarde ook gebeurt. Maar het betekent dat de mensheid beter wordt, niet dat ze tenonder gaat. Ik dacht dat dit positief is. Ik heb misschien minder prettige dingen gezegd over kerken en zo, ik geloof niet dat ik er ongelijk mee had. Maar het gaat niet om het geloof of om de theorie, het gaat over wat in jezelf leeft. Of je dit wilt uitdrukken in de termen van een of andere kerk, van een systeem, van een filosofie doet niet terzake. Het gaat erom wat in het pakje zit, niet om het soort papier waarin het gewikkeld is. En ook dat is positief. Het oude hoeft niet te sterven, het kan de bescherming zijn voor het nieuwe dat ontstaat en dan moet de mens zich bewust zijn van het nieuwe in zichzelf en van de mogelijkheden die in hem leven. Vrienden, dat was mijn betoog. Hebt u er onmiddellijk commentaar op dan zal ik er graag op ingaan. Geen commentaar? Dan zult u mij willen vergeven dat ik hiermee mijn bijdrage aan deze avond beëindig. Na de pauze zal een andere spreker aanwezig zijn om, zover dit mogelijk is, op uw vragen in te gaan. Goeden avond.

Doordenkertjes en definities van Henri

Alle liefde, ook die voor de naaste, bestaat uit geven zonder vragen.

Verstand kan alleen dan gebruikt worden wanneer de gevoelens daarmee niet in strijd zijn.

Mens ben je door het geheel van je kwaliteiten. Ontken een ervan en je gaat tenonder.

Kaars: lichtbrenger die op de mens lijkt omdat zij zichzelf verteert om iets voort te brengen dat zij in wezen zelf niet is zonder te beseffen dat het een oxydatie is in versneld tempo.

Lrven: het vermogen lawaai te veroorzaken.

Wit: het totaal van alle kleuren zodat men ook in feite het zwart in het wit inbegrepen weet, alleen is het daarin niet aanwezig. Als zodanig de kleur van alle deugd en van alle onschuld waarin alle schuld en alle ondeugd verborgen blijkt te zijn hetgeen bij sommige bruiloften bewezen kan worden.

Henri: de reclamenaam van iemand die zijn echte naam niet mag verkondigen en die probeert in zoveel mogelijk spitsvondigheden een klein deel van de waarheid zodanig te omvatten, dat anderen erover spreken totdat ze op een bepaald ogenblik beseffen hoe waar het was.

Pret: het vermogen om jezelf los te maken van je eigen gebondenheid en zo al datgene te beleven wat je bij een ander dwaas zoudt vinden, maar wat voor jezelf op dat ogenblik aanvaardbaar vindt. Let u maar eens op bij de meeste mensen die pret maken!

Chomeini: de stem van de duivel verpakt in tulband en baard uitgedrukt als een profetie van God.

Begin: het begin van het einde.

Elegantie: de uitdrukkelijke tentoonstelling van een soepelheid die men in wezen feitelijk niet pleegt te bezitten.

Overspel: zoiets als biljarten over drie banden.

O D V ----- O D V